

Janusz Ostoja-Zagórski

Skronie, pow. Kołobrzeg. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 2, 87-88

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**SKRONIE, pow. Kołobrzeg
Stanowisko 2**

**Katedra Archeologii Wielko-
polski i Pomorska IHKM PAN
w Poznaniu**

Badania prowadził mgr Janusz Ostoja-Zagórski.

Finansował IHKM PAN. Pierwszy sezon badań.

Cmentarzysko z młodszej epoki brązu.

Prace o charakterze świadowsym objęły kurhan I należący do rozległego cmentarzyska kurhanowego kultury łużyckiej odkrytego w 1967 r. Stanowisko to zlokalizowane jest na wysoczyźnie rozciągającej się wzdłuż doliny rzeki Parsęty, w odległości 500 m na północ od zabudowań wsi Skronie. Cmentarzysko zajmuje obszar 10 ha i składa się ze 105 kurhanów rozmieszczonych w V odrębnych grupach usytuowanych na sąsiadujących ze sobą cyplach wysoczyzny. Wielkość poszczególnych kurhanów jest różna i waha się w granicach od 4 do 22 m.

W trakcie pierwszego sezonu badawczego /29.VI - 27.VIII/ przebadano obszar 90 m² rozkopując kurhan I o średnicy 11 m. Przebadany kurhan miał nasyp kamienno-ziemny, rysujący się w terenie jako niewysoki pagórek. Konstrukcję kamienną kurhanu stanowił nieregularny krąg składający się z różnej wielkości otoczków oraz fragmentarycznie zachowany bruk najlepiej czytelny w partii centralnej mogiły. W kulminacyjnej części kurhanu odkryto naosynie ze szczątkami kościami. Kilka skupisk kości znaleziono również w nasypie kurhanu i na poziomie występowania konstrukcji kamiennych. Z materiału ruchomego, oprócz znacznej ilości ceramiki, na wyróżnienie zasługuje bogaty inwentarz sabytkowy, na który składały się: spiralny pierścionek z podwójnego złotego drutu, bransoleta

brązowa zdobiona na prsemian grupami kresek poprzecznych, 2 brązowe naramienniki spiralne, 2 brązowe pierścionki /?/ spiralne, kółka brązowe, szpila s łabędzią szyjką i główką zwinętą w uszko, spiralne tarczki brązowe - zapewne fragmenty szpilek, fragmenty nieokreślonych ozdób brązowych oraz paciorek burstynowy.

Zespół ozdób brązowych jak także materiał ceramiczny pozwalają datować omawiane tu omentarsysko na młodszą epokę brązu.

SZCZAWORYŹ, pow. Busko

patrz wczesne średniowiecze

SZKERNIAWA - dorzecze

patrz okres neolitu

TOMICE, pow. Dzierżoniów

patrz okres neolitu

TRZESZ - "Podworne",

patrz okres neolitu

pow. Tarnobrzeg

TURKOWICE, pow. Hrubieszów

Museum Okręgowe w Lublinie

Dział Archeologii

Badania ratownicze prowadził mgr Zygmunt Ślusarski.

Finansował WKZ w Lublinie. Pierwszy sezon badań.

Omentarsysko z I okresu epoki brązu.

Stanowisko znajduje się w północnej części wsi Turkowice, na